

LBRIS

Redactare:

We know
books

Daria Logofătu

Corectură:

Iulia Trăncuță

DTP:

Carmen Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ECTON, EMILY

Marele jaf al animalelor de apartament / Emily Ecton ; il. de
Dave Mottram ; trad. din lb. engleză de Diana Trăncuță. – București :
Booklet Fiction, 2025

ISBN 978-630-347-160-0

I. Mottram, Dave (il.)

II. Trăncuță, Diana (trad.)

821.111

The Great Pet Heist

Text copyright © 2020 by Emily Ecton

Jacket and illustrations copyright © 2020 by Dave Mottram

Published by arrangement with Atheneum Books for Young Readers, an
Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical, including
photocopying, recording or by any information storage and retrieval
system, without permission in writing from the Publisher.

© Booklet Fiction, 2025, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

Emily Ecton

Marele JAF

al animalelor
de apartament

Ilustrații de Dave Mottram

Traducere din limba engleză
de Diana Trăncuță

2025

*Pentru Binky, Howdy, Tuppy și
animalele de apartament de pretutindeni*

– E.E.

1

Bobița știa că nu fusese mereu o cățelușă cuminte. Dar până în dimineața zilei de marți, 20 octombrie, nu se considerase niciodată o cățelușă REA. Și cu siguranță nu-și imaginase că până miercuri, 21 octombrie, avea să fie membră a unei grupări internaționale de crimă organizată.

„Căderea“, după cum au numit-o cu toții după aceea, s-a întâmplat exact la 10 dimineața. (Oscar se uita la ceas, fiindcă îi începeau seriilele.)

Placa de gresie din hol fusese mereu un pic alunecoasă, dar marți, pe 20 octombrie, era mai alunecoasă decât de obicei, mai ales fiindcă Bobița tocmai vomitase pe ea.

La drept vorbind, își petrecuse mare parte din dimineață fugărindu-și propria coadă, ba chiar se

simțise destul de mândră de sine pentru că vomitase pe gresie și nu pe covorul crem.

Dar asta a fost înainte ca totul să se schimbe.

La exact 9:59 dimineața, ora Europei Centrale (cu un minut înainte de emisiunea *Prețul corect*), doamna Păpica a ieșit din biroul ei și a traversat holul, mergând să-și ia a doua ceașcă de cafea. La 9:59:45, piciorul ei a atins ceea ce fusese micul-dejun al Bobiței. Iar la 10 dimineața fix, s-a izbit de podea.

Căzătura a fost atât de zgomotoasă și a speriat-o atât de tare pe Bobița, încât cățelușa a încercat să se ascundă în spațiul de sub canapea. (Fără succes.)

A fost atât de zgomotoasă, încât Val s-a oprit din ritualul ei matinal de îngrijire și a încremenit, timp de un minut întreg, cu limba scoasă și cu piciorul ridicat în aer.

A fost atât de zgomotoasă și de bruscă, încât Oscar a cârâit, iar penele i s-au zbârlit într-un mod foarte rușinos. (Oscar neagă acest lucru.)

Apoi s-a lăsat o tăcere îngrozitoare.

Nimeni nu s-a mișcat.

În cele din urmă, Val și-a coborât piciorul și s-a uitat urât la Bobița:

— Bravo ție, Vomiță.

Bobița a ignorat-o. Nu era deloc vina ei că doamna Păpica decisese să tragă un pui de somn. Nici măcar nu era neobișnuit pentru doamna Păpica să se întindă – făcea asta tot timpul. Sigur, de obicei se întindea pe canapea sau pe patul ei sau într-un alt loc moale. Dar Bobița nu avea de gând să-i ceară socoteală.

Bobița își dorea, totuși, ca doamna Păpica să se ridice. Bobița nu o văzuse niciodată zăcând pe podea așa. Cumva, i se părea greșit.

— Doamnă Păpica? a întrebat Bobița.

Doamna Păpica n-a răspuns.

Bobița s-a încruntat.

De obicei, doamna Păpica devenea morocănoasă când Bobița încerca să o țină de vorbă în timpul somnului. Ba uneori chiar arunca cu perne sau șosete în ea, ceea ce era tare distractiv. Dar, de data asta, nu făcea decât să zacă acolo. Nici măcar nu părea să se simtă confortabil.

Un gând teribil i-a trecut prin minte Bobiței.

Poate că asta nu era un pui de somn.

— Doamnă Păpica? a zis Bobița din nou, de data asta mai tare. Ați murit?

Tot niciun răspuns de la doamna Păpica.

— Ăsta e un „da“? a zis Bobița după ce a considerat că trecuse suficient timp.

Nu era sigură cât le lua oamenilor morți să răspundă.

Era dispusă să aibă răbdare.

— Verifică-i pulsul, a zis Oscar, din colivia lui de sus.

— Da. Pulsul. Desigur.

Bobîța a mers precaută spre doamna Păpica și a început s-o inspecteze cu atenție, începând cu fundul.

— Dar unde e pulsul, mai exact?

Val a pufnit de deasupra bibliotecii. Ceea ce nu era neapărat de ajutor, după părerea Bobîței.

Oscar a fluturat din pene, iritat. Serialele pe care le urmărea spuneau clar că pulsul era important, dar, din păcate, nu lămurau foarte precis detaliile. Cum ar fi, de exemplu, locul pulsului. Nu că el ar fi vrut să recunoască asta. Era, evident, o pasăre extrem de informată, iar pasările extrem de informate au cunoștințe despre lucruri precum pulsul.

— În gură, a zis el după o clipă.

Era destul de sigur că avea dreptate. Și nu era ca și cum Bobîța ar fi știut, oricum.

— Am înțeles.

Bobîța și-a lipit botul cât mai aproape de gura doamnei Păpica.

— Pulsul îi miroase a... cafea și a... ceva mentolat. E de bine?

Oscar a ezitat. Nu mai auzise pe nimeni în serialele lui cu doctori care să folosească cuvântul „mentolat“ pentru a descrie pulsul. „Mentolat“ apărea doar în reclame, dar în general era folosit într-un sens pozitiv. Atunci trebuia să fie de bine. Oscar a încuviințat încrezător.

— Da, mentolat sună bine. Acum, trezește-o.

Bobîța a încuviințat. Evident, asta nu era o situație în care lătratul slab și holbatul intens să dea roade. Situația de față cerea măsuri mai drastice. Lucruri serioase. Artileria grea. Era timpul pentru linsul nărilor.

Bobîța s-a așezat în poziția de lins nările. Tocmai se decidea ce nară să încerce prima oară, când Val a sărit de pe raftul ei și a împins-o pe Bobîța într-o parte.

— O, n-o să faci asta.

Val s-a așezat pe pieptul doamnei Păpica, zvâcnind din coadă.

— Nu avem timp de o probă a nărilor.

Bobîța a clipit. MEREU era timp de o probă a nărilor.

Val a ridicat o lăbuță și a pocnit-o pe doamna Păpica peste nas.

— Hei! HEI!

A mai pocnit-o de trei ori rapid, apoi a dat din cap.

— Inutil. A căzut lată.

Oscar a oftat.

— Ei bine, am făcut tot ce-am putut.

— Acum putem face proba nărilor? a zis Bobița, plină de speranță.

Oscar a dat din cap cu tristețe.

— Dacă bobârnacul lui Val n-a funcționat, mă tem că n-o să meargă nimic. E totul pierdut.

Val a mijit ochii.

— Nu neapărat. Am putea să folosim dispozitivul secret.

— N-ai îndrăzni! a țipat Oscar.

Dispozitivul secret era o cutiuță de plastic cu un buton pe care doamna Păpica o purta pe un fir în jurul gâtului. Întotdeauna spunea că, dacă se întâmpla ceva cu ea, dispozitivul ar fi salvat-o. (Deși, din câte știa Bobița, nu fusese de prea mare ajutor până acum în ceea ce privește salvarea.) Ce *era* dispozitivul fusese o temă îndelung dezbătută. Oscar spunea mereu că nu aveau nevoie să știe ce era, iar Val nu voia decât să apese pe buton. Pentru că, știți voi... butoane.

— DAR NICI MĂCAR NU ȘTIM CE FACE DISPOZITIVUL! a țipat Oscar din nou, lovindu-și ciocul de barele coliviei.

Val l-a privit, zvâcnind calmă din coadă.

— Nu știm ce face, a zis Oscar, străduindu-se vizibil să-și păstreze cumpătul. Am văzut seriale la televizor. Ar putea să ne distrugă pe toți.

— Să ne distrugă pe toți, a zis Bobița ca un ecou.

— Ar putea să însemne sfârșitul lumii, a zis Oscar, amenințător.

— Sfârșitul lumii, l-a imitat Bobița.

— Sigur că da, a zis Val, lovind cutia cu lăbuța.

— O să găsim altă cale, a zis Oscar. Nu-i așa?

— Așa e, a zis Bobița.

— Da. Desigur. Nu ar trebui să-l apăsăm, a zis Val, apăsând butonul. Ups, prea târziu.

— CE-AI FĂCUT? a țipat Oscar, fluturându-și aripa peste față, ca să se protejeze, în timp ce Bobița a încercat să se adăpostească sub canapea (din nou, fără succes).

A urmat tăcerea.

— Aparent nimic? Nu face nimic? a zis Val, apăsând din nou butonul. E un buton care nu face nimic. Doamna Păpica probabil că a glumit în tot timpul ăsta.

— Nu e deloc o glumă amuzantă, a zis Bobița, îndepărtându-se de canapea.

Începea să i se formeze o pată cheală pe nas, din cauză că-l vârase sub canapea de atâtea ori.

— Nu care să te facă să râzi, în orice caz.

Adevărul e că, uneori, Bobița nu înțelegea simțul umorului doamnei Păpica. Nu fusese niciodată o fană a glumei hilare cu „Mergem la o plimbare plăcută, o, stai, de fapt mergem la veterinar“, care îi plăcea atât de mult doamnei Păpica.

— Avem noroc că n-am fost aruncați în aer, a zis Oscar, pe un ton îngâmfat. Puteam fi cu toții uciși. Avem nevoie de o regulă nouă în casă cu privire la apăsarea butoanelor.

Val și-a lins lăbuța și a ridicat din umeri.

— Am apăsat un buton. Dă-mă în judecată. N-am făcut nimic rău, nu-i așa?

Atunci au auzit sirenele.

2

— Ei, asta nu sună bine, a zis Val, părând nesigură pentru prima oară.

Apoi ușile au fost deschise brusc, iar apartamentul a fost sub atac. Din ascunzătoarea ei de sub măsuta de cafea, Bobița a văzut trei străini dând năvală în apartament. Erau îmbrăcați identic și păreau să fie ajutați, în invazia lor, de Bob, administratorul clădirii. Bobița a mârâit. „Trădătorul.“

— INVADATORI! INVADATORI! a țipat Oscar, în cel mai zgomotos mod posibil, stând pe stinghia lui din fundul coliviei.

Colivia s-a zdruncinat cu atâta forță, încât părea că o să se izbească de podea.

Val a sărit de pe raftul bibliotecii, șuierând furioasă către străini, care păreau să fi dobândit un interes neobișnuit pentru doamna Păpica.

— O mișcare greșită și mă reped spre ochi, a zis Val, cu ghearele pregătite.

Totodată, a trântit din greșeală o carte de pe raft, dar apoi i-a aruncat o privire prin care avertiza cartea să nu mai încerce nicio șmecherie. N-a mai încercat.

Străinii nu păreau intimidați de manifestările de temut puse în scenă de Oscar și Val. (Bobița nu era convinsă că mârâielile sale se calificau drept înspăimântătoare, dar dădea și ea tot ce avea mai bun.) De fapt, străinii au ignorat complet animalele și au continuat s-o inspecteze pe doamna Păpica. Dacă Bobița n-ar fi știut mai bine, ar fi spus că făceau aceleași verificări pe care le încercaseră și ea și Oscar. Dar, bineînțeles, erau mai eficiente, fiindcă oamenii aveau mâini cu degete funcționale și arătau de parcă știau ce fac.

— Îi caută pulsul? a zis Bobița.

S-a uitat urât la Bob, administratorul. Avea să se ocupe de el mai târziu. Nimeni nu o trăda pe doamna Păpica și scăpa nepedepsit. Nu cât era Bobița prin preajmă.

— Dacă încearcă ceva cu pulsul ei, mă reped la ochi, a șuiert Val.

— O trezesc? Ce fac? a țipat Oscar furios.

Val dădea întruna din coadă și îi bloca vederea, așa că rata mare parte din acțiune. Era tare frustrant.

— Nici măcar nu ÎNCEARCĂ să ia o probă adâncă din nări? a zis Bobița, uitându-se cu atenție. E metoda numărul unu de trezire!

— Dacă încearcă o probă din nări, mă reped la ochi, a șuiert Val din nou, aplecându-se în față și ridicându-se amenințătoare pe vârfuri. Trebuie s-o salvăm pe doamna Păpica.

— Nu te repezi la ochi, Val! a zis Oscar, sărind în cealaltă parte a coliviei. E prea târziu pentru doamna Păpica! Salvați-vă!

Aparent, Oscar avea dreptate. Cei trei străini au apucat-o pe doamna Păpica și, înainte ca cineva să poată lansa un contraatac, au urcat-o pe o chestie cu roți și au scos-o în hol. (Era o targă, le-a amintit Oscar mai târziu. Cum de uitaseră? Văzuseră așa ceva la televizor de o mie de ori.) În ultimul minut, Val a încercat să se repeadă la ochi, iar Bobița, panicată, a făcut un salt pe hol, dar era inutil.

Bob, administratorul, a împins-o pe Bobița înapoi în sufragerie cu piciorul.

— Nu-ți face griji, câine. Mămica ta e pe mâini bune, a zis el, închizând ușa în urma sa.

— Stai, ce? a zis Bobița, încruntându-se.

— Nu-l asculta. Delirează, a zis Val.

Apoi s-a uitat la Oscar.